

nètica de *uá* a *ò*, tan normal a tot el Nord de Cat., perquè també hi està molt estesa la simplificació de -RRI- en *ri*: *sària* > *sària*, *bàrio*, *bàrio* > *bàrio*, *Borriana* i *Borriol* > *Borriana*, *Borriol*, no solament són fets tan generals en el P. Val., car pertot n'hi ha testimonis en l'onomàstica, en casos esparsos, que revelen una tendència general en totes les terres catalanes. D'altra banda, essent nom antic (i pre-romà), ja a priori es veu que si hagués tingut una forma primitiva *DUARRIA amb -R- senzilla, hauria passat tot seguit a -aira > -era.

Hi ha encara el vell mas de *Duàrria*, nom avui pron. encara així, cap a Llobera i Peracamps (al SSO. de Solsona), i ja citat (junt amb Comajoncosa i Llanera) en un doc. de 1060; en el qual està escrit *Duaria*, però en data tan antiga és normal que es negligèixi la duplicació de la *rr*, a desgrat de pronunciar-la.

En tots els casos partim, doncs, d'una base DUARRIA, la contextura no llatina de la qual és majorment clara pel fet del caràcter asil·làbic de la *u* i de la *l*, ben assentada per tota la història dels 3 NLL. La repetició del cas, en les mateixes condicions de forma nominal i topogràfica, indica en les tres valls, que es tracta d'un nom pre-romà allusiu a cingles. I així escau recordar-se del basc *harri* 'roc', 'pedra'; i puix que s'ha demostrat que fou KARRI la seva forma primitiva, i que deu haver-hi germandat entre ell i el nostre *quer*, primitivament KARĬO-, també ací tenim un terme semblant, i el mateix fenomen de -RRI- > RI-.

Acabava la meua nota recusant-me a donar un judici complet: «Més aviat es veu que les semblances s'acaben ací, car en DUARRIA no hi ha la *k*- ni és gens versemblant que hi hagués pogut ser mai, puix que en aquest existia, ja en temps remots, comunitat sil·làbica entre la *a* i la *u*. Almenys si donem a "ibèric" el sentit negatiu de *no-indoeuropeu*, i no idèntic al *bas*, podem, però, afirmar que DUARRIA seria nom "ibèric"». I així l'equiparava a algun NL veí, d'estructura semblant (ILEPLUA > *Llebro*).

Ara trobo que dins el nostre coneixement tan nebulós d'aqueixa llengua, en part penosament reconstruïda, podem admetre com a no impossible que hi hagués tanmateix un desxiframent més complet. Per ex. podríem suposar un compost DŪI-KARRĬA, i que en esvanir-se la *k*, segons la norma bascoide (cf. altres casos d'això en els art. *Cunit/Onil* i *Cortiuda*), es passés a DŪIARRIA, i eliminació de la primera *i* (potser dissimilada per l'altra), tot restant encara l'asil·labisme de la *ŷ*. ¿Gosariem encara imaginar que DŪI hi significués '2' o 'doble'? Els dos rocaters: el de sobre i el de sota?; ¿ens llançaríem fins i tot a lligar-ho amb la identitat o paral·lisme del basc *bi* 'dos', 'dues vegades'? Segurament això últim ja fóra anar massa enllà.

DORVE

Poblet de la Vall d'Àneu, un poc elevat a l'esq. de la N. Pallaresa, agre. a Jou.

PRON. MOD.: *dôrbe*, 1920, a Esterrí d'Àneu (Ca-

sac.); *dôrbe*, 1932, a Alós, JCor. (no tinc nota d'una pron. *dôrbe*, potser inexistent, que creia recordar).

MENCIONS ANT. 1281: *Osue* p. 72, *Usue* p. 54 (CCandi, *Mi. Hi. Cat.*, potser el mateix doc. rectificat?); 1337: *Osue*?: «-- en Pere Siracho, en Jacme de la Torre, d'*Osue* --» (Valls Taberner, *Priv. Àneu*, 222); 1403: *Dosue* (Valls T., o. c., 250); 1408: *Dosue* (Saroihandy, *Privil. V. Àneu*, RFE iv, 27n.).

ETIM. Només podem assegurar que és pre-romà (com dic en E.T.C. I, 146.74 i 273.277); però també es veu ja segur que és del grup de NLL bascoïdes, no sols perquè tots els noms pre-romans de la Vall d'Àneu són d'aquest grup, o ibero-bascos imprecisats, sinó per la forma mateixa del nom. De les mencions antigues resulta clar que la *r* moderna ve d'una *s*, sonora o sonoritzada davant la consonant (o semiconsonant) següent, -*ŷe* o -*be*; terminacions, totes dues, freqüents en el basc i en els noms bascos o bascoïdes.

No és clar si aquestes mencions proven que hi va haver una variant antiga sense la *D*- de la forma actual, ben confirmada en temps moderns, i trobada com constant des de 1400, per dades ben copiades i inequívokes.

Més dubtosa és la forma del nom en el document de 1337: car, en aquest context, podria ser que *dosue* tingui la preposició *d'* (com devia interpretar el publicador) però també podríem entendre que el text deia 'En P. Si. [fa] --- En J. de la T. [fa] ---, el [poble de] *Dosŷe* [fa] ---'; i llavors no hi hauria altra dada sense la *D*- que el doc. de 1281: en aquest, també CCandi podria haver segmentat malament llevant-ne una *D*- prepositiva, per malentès de CCandi, que com veiem també sembla vacillar en la lectura (*u/o*-) de la vocal del nom. És versemblant que sigui així. I també a priori és ben versemblant que la forma en *D*- sigui l'única antiga: perquè l'eliminació o descuit d'una *D*- inicial és sempre possible mentre que una aglutinació de *d*- fóra ben estranya i difícil de justificar.

Tanmateix cal deixar oberta la possibilitat d'una variant antiga *O*- junt amb *Do*-. I això obligaria a admetre una 5.^a via de recerca etimològica, de més de les 4 que ja es dibuixaven.

(1) Pot haver-hi aquí el sufix basc -*ŷue*, com el que hem admès en *Bagergue*, de BAGE-*ŷue*, de la família de *Baén-Baiasca*, i dels altres bascoïdes en *Bai*- que hem aplegat en aquests dos articles; i com en *Caregue*, abans *Caresgue*, de KARI-*ŷue*: en tots dos canviat -*ŷe* en -*güe* i reduït a -*gue* (pron. *ge*); en el present, passaria *ŷe* a -*ve*.

Potser: < **Edosŷe*? La *D*- inicial és rara en bc. (com inicial sembla que no era proto-basca), mentre que s'hi troben en massa les inicials *edo*-, *ido*-, *eto*-, *ito*-; és sabut que els NLL en E- perden generalment la vocal inicial: *Dorres* (supra) < *Edorres* (ITURRES), *Turp* < ITUR-BE, *Torrosso*, *Torsa* i tants altres derivats de l'ib.-bc. ITURRI; *Xavier* < *Ešaberri*; EGÓSALE > *Gósol* etc.; i no és inoportú recordar l'afèresi en massa en els noms en ATA- bascoïdes, que hem argumentat encara supra en els arts. *Das* i *Daró*.

Suposant que *Dosŷe* vingués de *Edosŷe* *EDOSŷE,